

Warszawa, dnia 18 lipca 2023 r.

Sygn. akt VI Ka 781/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

protokolant: sekretarz sądowy Natalia Wierzbicka

przy udziale prokuratora Marii Jaskuły

po rozpoznaniu dnia 18 lipca 2023 r.

sprawy A. C., syna M. i K. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W.

z dnia 1 czerwca 2022 r. sygn. akt IV K 814/19

zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej zawarte w pkt II i orzeczenie z pkt IV oparte o art. 63 § 1 i 5 k.k.;
- przyjmuje, że czyny zarzucone w pkt 1, 2 i 3, a przypisane oskarżonemu A. C. w pkt I stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 22.10.2015r. godz. 6:55 do 22.10.2015r. godz. 17:10 oraz od 25.05.2020r. godz. 9:05 do 25.05.2020r. godz. 9:35;
- w punkcie V zamiast kwoty 5388,50 zł zasądza od oskarżonego A. C. na rzecz (...) S.A. kwotę 1500 zł (tysiąc pięćset) tytułem częściowego naprawienia szkody;

II. w pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 781/22

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w W. z dnia 1 czerwca 2022r. Sygn. akt IV K 914/19

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		A. C.	Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną za przestępstwa różnego rodzaju;	Informacja z K.	(...)-1230
2.		A. C.	Oskarżony w 2021r. uzyskał dochód w wysokości 955,75 zł ;	Informacja o dochodach	(...)
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

--	--	--	--	--	--

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
1.	Informacja z K.	dokument wystawiony w dniu 20 czerwca 2023r. w punkcie informacyjnym Krajowego Rejestru Karnego przy Sądzie Okręgowym, nie wzbudza zastrzeżeń odnośnie formy sporządzenia i wartości merytorycznej;
2.	Informacja o dochodach	Dokument wygenerowany elektronicznie ;

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	

<p>1. 2. 3. 4. 5. 2 .</p>	<p>Obrazę prawa materialnego inną niż dotyczącą kwalifikacji prawnej czynu, która miała wpływ na wynik postępowania, tj. art. 53 § 2 kk poprzez nieuwzględnienie przy wymiarze kary okoliczności łagodzących w postaci właściwości i warunków osobistych sprawcy, tj. upośledzenia umysłowego lekkiego, co skutkowało brakiem zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, podczas gdy było to w pełni możliwe na podstawie art. 60 § 2 k.k.;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zarzut jest niezasadny, gdyż nie dochodzi do naruszenia prawa materialnego wówczas, gdy ustawa stwarza organowi postępowania tylko możliwość zastosowania określonego przepisu. Nie może być przedmiotem zarzutu obrazy prawa materialnego w szczególności naruszenie dyrektyw sądowego wymiaru kary (art. 53 § 1 i 2 k.k.).</p> <p>Dokonywanie oceny okoliczności istotnych z punktu widzenia nadzwyczajnego</p>			

złagodzenia kary określonego w art. 60 § 2 k.k. nie może skutkować, jak miało to miejsce w rozpoznawanej apelacji, formułowaniem zarzutu naruszenia prawa materialnego skoro zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie przesłanek z art. 60 § 2 k.k. ma charakter fakultatywny.

Zastosowanie art. 60 § 2 k.k. musi wynikać z uznania, że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, który powoduje, że nawet najniższa kara przewidziana w ustawie musiałaby być uznana za karę rażąco surową. Wystąpienie takiego szczególnego wypadku powinno znajdować wsparcie w okolicznościach nietypowych samego zdarzenia albo takich cechach sprawcy, które charakteryzują go w sposób wyjątkowo pozytywny i powodują, że zasługuje on na wymierzenie kary poniżej minimum ustawowego. Przyjmuje się, że ocena zaistnienia takich okoliczności należy do sądu i jest swobodna, choć jednocześnie podkreśla się, że nie może być ona dowolna. Instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary nie powinna tym samym stanowić pola do

łagodzenia kary podstawowej, która z aksjologicznego punktu widzenia może wydawać się skarżącemu zbyt surowa.

Wypadki szczególnie uzasadnione, o jakich mowa w przepisie art. 60 § 2 k.k., istotnie różnią się od wypadków zwykłych, co do których obowiązują standardowe dyrektywy wymiaru kary. Wystąpienie szczególnego wypadku powinno znajdować wsparcie w okolicznościach nietypowych samego zdarzenia albo takich cechach sprawcy, które charakteryzują go w sposób wyjątkowo pozytywny i powodują, że zasługuje on na wymierzenie kary poniżej minimum ustawowego.

Przepis art. 60 § 2 k.k. winien być stosowany wyjątkowo. Oskarżony, by mógł skorzystać z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary, powinien wykazać się wyjątkowymi i szczególnymi okolicznościami.

Jakkolwiek kwestia poczytalności ma pierwszorzędne znaczenie w zakresie ustalania winy sprawcy (i jej stopnia), to jednak nawet w wypadku braku przesłanek o jakich mowa w art. 31 § 1 i 2 k.k., ograniczenie

poczytalności - chociaż nie w stopniu znacznym - może mieć istotne znaczenie przy wymiarze kary (mniejszy stopień winy). W ocenie Sądu Okręgowego lekkie upośledzenie umysłowe oskarżonego, które jak wynika z opinii psychiatrycznej- nie wpływa na jego poczytalność, nie stanowi okoliczności przemawiającej za nadzwyczajnym złagodzeniem kary. Skarżący podnosi w pkt 4 apelacji zarzut, że sąd błędnie ustalił, iż poczytalność oskarżonego nie była w żadnym jej aspekcie, ani w jakimkolwiek stopniu ograniczona. Szczegółowo do tej części zarzutu Sąd Odwoławczy odniesie się zatem w pkt 4 uzasadnienia.

Natomiast kwestia lekkiego upośledzenia umysłowego sprawcy, choć niewątpliwie stanowi istotną okoliczność łagodzącą, nie może być uznana za decydującą dla zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary. A to ze względu na postawę sprawcy po popełnieniu przypisanych mu czynów. Z danych o karalności wynika, że oskarżony A. C. po popełnieniu przypisanych mu trzech kradzieży z włamaniem następnie został aż dziesięciokrotnie skazany

za różnego rodzaju przestępstwa, w tym za przestępstwa tego samego rodzaju. Jak zatem widać lekkie upośledzenie umysłowe oskarżonego nie przeszkodziło mu w notorycznym naruszaniu porządku prawnego i popełnieniu kolejnych przestępstw. Z tego względu Sąd Odwoławczy uznał, że brak jest przesłanek do zastosowania wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary, gdyż na podstawie okoliczności sprawy nie sposób ustalić istnienie wyjątkowego, szczególnie uzasadnionego wypadku, ze względu na który kara wymierzona nawet w ustawowym minimum stanowić będzie dolegliwość niewspółmiernie surową dla sprawcy.

Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 438 pkt 2 w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 kpk w zw. z art. 12 § 1 kk, poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy biorąc pod uwagę całokształt zachowań oskarżonego uznać należy, iż zarzucany czyn został popełniony w ciągu przestępstw, co było podstawą do umorzenia postępowania, gdyż A. C. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>sygn. akt VIII K 253/19 za tożsamy czyn z zarzucanym i popełniony w analogicznych okolicznościach w dniu 18/19 sierpnia 2015r.;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie ma racji obrońca zarzucając, że czyny przypisane oskarżonemu powinny zostać uznane za jeden czyn ciągły kwalifikowany z art. 12 § 1 k.k.</p> <p>Przede wszystkim sprawca czynu ciągłego z art. 12 kk musi działać ze „z góry powziętym zamiarem”. Nie spełnia kryteriów czynu ciągłego wypadek, gdy poszczególne zachowania sprawcy nie zostały objęte jednym, z góry powziętym zamiarem, lecz zostały dokonane z identycznym zamiarem, takim samym w odniesieniu do każdego zachowania, lecz nie istniejącym z góry a pojawiającym się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania.</p> <p>Tymczasem z wyjaśnień oskarżonego A. C. złożonych w toku dochodzenia wynika, że za każdym razem uzgadniali do którego kiosku się włamują. Kioski wybierał T. U. z M., oni mówili gdzie</p>		

i kiedy mają się spotkać. Oskarżony razem z B. G. stawał na tzw. czujce z drugiej strony ulicy. Do kiosku włamywali się U. z M., a pieniędzmi ze sprzedaży skradzionych przedmiotów dzielili się po równo. We włamaniach do kiosku na ul. (...) uczestniczył też B. J. (1). Średnio z jednego włamania oskarżony dostawał ok. 1000 złotych.

Powyższe depozycje oskarżonego znalazły potwierdzenie w wyjaśnieniach pozostałych sprawców złożonych na etapie postępowania przygotowawczego: B. J. (2), T. U. i P. M.. T. U. wyjaśnił, że razem z M. postanowili się włamywać do kiosków, a pozostali do nich dołączyli. Kioski wybierali razem z M. tzn. jeździli ulicami i wybierali kioski, gdzie nie było alarmu i były rolety, które umieli podważyć kombinerkami. Do kiosków wchodzili razem z M., jeden drugiemu podawał towar i pakował do toreb, a towarem i pieniędzmi dzielili się po równo (k.184). Podobnie relacjonował P. M., który twierdził, że włamanie do kiosku na G. to był pomysł A. C., który zobaczył ten kiosk i pojechali tam w nocy. A. został w samochodzie, bo zwykle stał na czujce. Na niektórych włamaniach

nie było z nimi B. G. i B. J. (1). Natomiast do kiosku na ul. (...) włamali się dwa razy, a za trzecim razem nie udało się rozbić szyby, włączył się cichy alarm i uciekli (k.229).

Analizując pod tym kątem wyjaśnienia sprawców należy stwierdzić, że podjęli jedynie ogólny zamiar dokonywania kradzieży z włamaniem, ale wybór konkretnych miejsc i momentu włamania za każdym razem był dokonywany sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania.

Brak zatem spajającego wszystkie zachowania elementu podmiotowego w postaci zamiaru bezpośredniego, co uniemożliwia połączenie tych trzech zachowań w jeden czyn ciągły. Zamiar sprawcy musi istnieć w kształcie obejmującym wszystkie zachowania składające się na czyn ciągły albo przed przystąpieniem do działania albo co najmniej w chwili podjęcia pierwszego zachowania składającego się na ciąg. Brzmienie art. 12 k.k. przesądza o tym, że czyn ciągły charakteryzuje się jednym zamiarem (tym samym, a nie takim samym), obejmującym wszystkie elementy składowe. Różnica w płaszczyźnie strony podmiotowej

między czynem ciągłym a przypadkiem popełnienia przestępstwa jednym zachowaniem sprowadza się jedynie do tego, że w przypadku czynu ciągłego sprawca realizuje częściowo, niejako w kilku odsłonach - „na raty” swoje przestępcze postanowienie. Powzięty przez sprawcę „z góry” zamiar obejmować musi zatem wszystkie zachowania składające się na czyn ciągły.

Z wyjaśnień oskarżonego i pozostałych współsprawców nie wynika aby z góry powzięty zamiar dokonywania kradzieży z włamaniem do kiosków obejmował poszczególne zdarzenia opisane w pkt 1, 2 i 3. Wprost przeciwnie te wyjaśnienia wskazują, że wybór konkretnego miejsca włamania, wybór dnia i osób uczestniczących następował sukcesywnie. Brak zatem podstaw do przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego do wszystkich trzech kradzieży z włamaniem.

W tym miejscu należy przytoczyć treść wyroku SN z dnia 28 lutego 2023r. III KK 486/22.

„Jeżeli sprawca co prawda działał od początku w wykonaniu tego samego zamiaru, tj. faktycznym planowaniem objęty był główny zamysł

przestępnych zachowań, ale sprawca realizował go przy każdej nadarzającej się okazji, często w odmienny sposób, to takiego planu nie można utożsamiać z zamiarem popełnienia czynu określonym w art. 12 § 1 k.k.”

Innymi słowy "z góry powzięty zamiar" oznacza zamiar, który już w chwili jego powzięcia odnosi się do zindywidualizowanych, przynajmniej w ogólnych zarysach, zachowań oraz obejmuje wszystkie te zachowania, które składają się na czyn ciągły, a w tej sprawie takiego zamiaru z góry powziętego nie można przypisać oskarżonemu.

Nie ma także racji skarżący, że czyny objęte wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi -Północ w W. sygn. akt VIII K 253/19 zostały zakwalifikowane jako czyn ciągły z art. 12 § 1 k.k. Dwie kradzieże z włamaniem do kiosku na ul. (...) w W. przypisane oskarżonemu A. C. zostały popełnione w bliskim odstępie czasu i w podobny sposób, ale nie zostały zakwalifikowane jako czyn ciągły z art. 12 § 1 k.k., co wynika wprost z odpisu wyroku (k.1234-1235).

Negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej albo zawisłości sprawy

(art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.) w odniesieniu do czynu ciągłego (art. 12 § 1 k.k.) aktualizuje się dopiero wówczas, gdy zarówno zachowania prawomocnie osądzone i uznane za czyn ciągły, albo będące przedmiotem jednego postępowania, jak i później ujawnione, były objęte jednym i tym samym zamiarem sprawcy. W wypadku braku takiego ustalenia dopuszczalne jest prowadzenie odrębnego postępowania karnego o zachowania inne niż objęte prawomocnym wyrokiem, albo będące przedmiotem innego toczącego się już postępowania, a wydany w nowym postępowaniu wyrok nie jest dotknięty bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Z powyższych względów zarzut obrońcy jest nietrafiony.

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, tj. art. 438 pkt 3 kpk , poprzez bezzasadne odmówienie przyznania waloru prawdziwości zeznaniom B. J. (2) , P. M. oraz wyjaśnieniom oskarżonego co do okoliczności nieposiadania przez A. C. wiedzy o celu w jakim przyjeżdżał wraz z pozostałymi osobami

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>do kiosków, podczas gdy depozycje te są ze sobą spójne i nie ma podstaw do uznania ich za niewiarygodne;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zarzut ten jest niezasadny, albowiem o braku wiarygodności wersji oskarżonego przedstawionej na rozprawie, że nie wiedział po co jedzie z kolegami, ani tego, że będą się włamywać do kiosków (k.1074), świadczy przede wszystkim analiza jego wyjaśnień z dochodzenia. W tych wcześniejszych depozycjach oskarżony A. C. przyznał się do zarzucanych mu czynów i wyjaśnił, że zamiar włamywania do kiosków został uzgodniony wcześniej, a kioski wybierał U. z M. (k.31). Treść tych depozycji wskazuje, że oskarżony A. C. doskonale zdawał sobie sprawę za każdym razem, że jedzie na włamanie do kiosku. Wiedział wcześniej, że będzie stał na tzw. czujce, a T. U. i P. M. dokonają włamania do kiosku, gdyż podział ról był wcześniej ustalany. To U. i M. mówili gdzie i kiedy mają się spotkać, a termin tych spotkań był oskarżonemu znany. Pozostali współsprawcy B.</p>			

J. (2), T. U. i P. M. w swoich wyjaśnieniach potwierdzili przebieg tych zdarzeń. T. U. wyjaśnił, że podział ról był z góry ustalony, a towarem dzielili się po równo.

B. J. (2) potwierdził, że zaczął jeździć razem z nimi na włamania do kiosków od sierpnia 2015r. Podział ról był stały, M. z U. otwierali rolety kombinerkami, jeden z nich wchodził do środka i podawał towar, a drugi przekazywał towar jemu, C. i B. G. . Towar zanosili we trójkę do samochodu i wszyscy razem odjeżdżali. Uzgodnili też, że towarem i pieniędzmi będą dzielić się po równo (k.135).

Natomiast P. M. wyjaśnił, że włamanie do kiosku na G. (czyn 1) to był pomysł A. C., który wcześniej zobaczył ten kiosk i pojechali tam w nocy. Podczas dwóch włamań do kiosku na ul. (...) (czyny 2 i 3), A. C. stał na czujce. Skradzionymi rzeczami dzielili się po równo. Relacje oskarżonego i pozostałych współsprawców w toku dochodzenia były ze sobą spójne. Dopiero na etapie postępowania sądowego B. J. (2) i P. M. złożyli odmienne zeznania.

Świadek P. M. zeznał, że A. C. był łatwowierny, nie do końca wiedział co oni tam robią i tylko woził ich samochodem, nie

zawsze wszystko wiedział (k.1097). Świadek nie potwierdził wcześniejszych depozycji i stwierdził, że była to linia obrony aby uniknąć sankcji. Tymczasem oskarżony podczas przesłuchania na rozprawie w toku pierwszego procesu potwierdził te wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego i nie wspominał aby zostały na nim wymuszone groźbą zastosowania tymczasowego aresztowania (k.440-441.)

Identyczną postawę procesową zaprezentował świadek B. J. (2), który przesłuchany na rozprawie jako świadek zeznał, że A. C. nie uczestniczył z nimi w żadnym włamaniu i tylko ich woził. Obciążyli go pod naciskiem policji, bo tak było wygodniej (k.1144). Tymczasem przesłuchany wcześniej na rozprawie jako osoba oskarżona w toku postępowania toczącego się pod sygn. akt III K 618/16, potwierdził wszystkie wcześniejsze wyjaśnienia, również te obciążające oskarżonego C. i nie wspominał aby zostały złożone pod naciskiem policji.

W ocenie Sądu Okręgowego wersja świadków B. J. (2) i P. M. zaprezentowana dopiero po upływie niemal 6 lat od zdarzenia jest niewiarygodna i

została uzgodniona z oskarżonym A. C.. Brak podstaw do uznania, że oskarżony został bezzasadnie pomówiony przez pozostałych współsprawców, albowiem żaden z nich nie miał żadnego interesu w tym aby pomawiać oskarżonego C. o współudział. Nic na tym procesowo nie zyskiwali, gdyż obciążali siebie, a rola oskarżonego C. sprowadzała się do stania na tzw. czujce. W swoich wcześniejszych depozycjach nie obciążali oskarżonego ponad miarę, a wersja, że oskarżony nie wiedział w jakim celu wozi pozostałych sprawców jest kompletnie niewiarygodna. Przeczy temu przede wszystkim protokół eksperymentu procesowego z udziałem oskarżonego A. C., który wskazał policjantom miejsca włamania i opisał szczegóły, wskazując sposób dokonania włamania tj. wygięcie rolety i wybicie szyby w małym okienku, których w przeciwnym razie by nie znał gdyby nie uczestniczył w przestępstwach (k.32-36).

Wbrew zarzutom skarżącego Sąd Rejonowy dokonał analizy zeznań wskazanych świadków na tle pozostałych dowodów zebranych w sprawie. Zarzut dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów w tej

sprawie, jest zatem nietrafny.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, następnie całość tych okoliczności wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz wyprowadził trafny wniosek w przedmiocie winy oskarżonego A. C. za przypisane mu przestępstwa. Ocena materiału dowodowego przez sąd I instancji dokonana została z baczeniem na reguły z art. 4, 5, 7 k.p.k., a więc jest bezstronna i nie narusza zasady granic swobodnej oceny dowodów oraz jest zgodna z prawidłowym rozumowaniem, wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego, zwłaszcza zaś nie zawiera błędów faktycznych i logicznych.

Apelacja obrońcy oskarżonego ma jedynie charakter polemiczny, ale nie przedstawia wiarygodnej, alternatywnej wersji zdarzenia, która w sposób skuteczny podważałaby ustalenia faktyczne

<p>poczynione przez sąd rejonowy.</p> <p>Sąd Odwoławczy podziela w pełni ocenę dowodową przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy i poczynione w sprawie ustalenia faktyczne.</p>			
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia tj.art. 438 pkt 3 kpk poprzez bezzasadne przyznanie, iż oskarżony był w pełni poczytalny, przez co możliwym jest przypisanie mu winy za zarzucany mu czyny, podczas gdy w aktach sprawy pozostawała sądowa opinia psychiatryczna, która w sposób jednoznaczny określała, iż A. C. nie był zdolny do zrozumienia konsekwencji swoich działań, przez co nie można mu przypisać winy;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wbrew twierdzeniom skarżącego ustalenia faktyczne dotyczące poczytalności oskarżonego A. C. są prawidłowe, gdyż wynikają z bardzo wnikliwie przeprowadzonego w tej kwestii postępowania dowodowego. Nie ma</p>			

racji obrońca powołując się na opinię sądowo-psychiatryczną wydaną w innej sprawie o sygn. akt VI Ka 159/18, z której wynika, że oskarżony w bardzo zbliżonym czasie (18/19 sierpnia 2015r. i listopadzie 2015r.) popełniając podobne dwa czyny kradzieży z włamaniem, miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w myśl art. 31 § 2 k.k. Opinia została wydana przez biegłych lek. med. P. N. i lek. med. M. B. (k.751-756).

Sąd Rejonowy zapoznał się ze złożoną przez obrońcę opinią, która była odmienna od opinii sporządzonej w toku pierwszego postępowania sądowego w tej sprawie toczącego się pod sygn. akt III K 618/16.

Na podstawie danych zawartych w aktach sprawy, przeprowadzonego badania sądowo-psychiatrycznego i dostępnej dokumentacji medycznej biegli lekarze psychiatrzy S. K. i J. S. nie stwierdzili u A. C. choroby psychicznej. Rozpoznali upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, ale ten stan psychiczny badanego nie powodował zniesienia ani ograniczenia w stopniu znacznym zdolności

rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Poczytalność badanego w chwili czynów i w toku postępowania nie budzi wątpliwości. Ze względu na lekkie upośledzenie umysłowe oskarżony nie może prowadzić obrony w sposób samodzielny i rozsądny, wymaga opieki prawnej . Opinia została wydana w dniu 13.12.2017r. (k.609).

Z uwagi na dwie odmienne opinie wydane w dwóch różnych sprawach karnych, ale dotyczących czynów takiego samego rodzaju, tj. kradzieży z włamaniem do kiosków, popełnionych w zbliżonym okresie, Sąd Rejonowy dopuścił dowód z kolejnej opinii sądowo - psychiatrycznej.

Zarzut obrońcy jest niezasadny, albowiem w świetle kategorycznej, pełnej i jasnej opinii sądowo-psychiatrycznej wydanej w tej sprawie przez zespół biegłych lekarzy psychiatrów, poczytalność oskarżonego A. C. w czasie popełnienia zarzucanych mu czynów nie była w żaden sposób ograniczona.

Wskazać należy, że biegli psychiatrzy dr hab. n.med. B. P. i dr n. med. J. P. opiniowali oskarżonego po przeprowadzeniu badań psychologicznych, o co wnioskowali aby ocenić

sposób funkcjonowania, rozumienia norm i zasad, podatności na wpływy innych oraz cech organicznego uszkodzenia (...). Biegli psychiatrzy dysponowali opinią specjalisty psychologa klinicznego K. P.. Wyniki badania psychologicznego A. C. wskazują, że jego zdolności intelektualne w obu wykonanych testach plasują się na poziomie upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim. Badany ma trudności z myśleniem abstrakcyjnym, uogólnianiem i klasyfikowaniem pojęć, właściwym spostrzeganiem związków przyczynowo-skutkowych, jego myślenie przebiega na poziomie konkretno-obrazowym. W sferze społecznej ujawnia problemy z rozumieniem i interpretowaniem bardziej złożonych sytuacji społecznych. Osoby posiadające taką formę deficytu intelektualnego są podatne na wpływy i manipulacje innych osób, zależne, niekrytyczne, infantylne. Wyniki testów organicznych znajdują się w obszarze patologii i mogą świadczyć o dyskretnych uszkodzeniach w obrębie (...) (k.1037).

W swojej opinii biegli lekarze psychiatrzy dr hab. n.med. B. P. i dr n. med. J. P. dokonali analizy wyników badania psychologicznego,

przeprowadzili także zrozumieli i klarowny wywód wskazując na brak jakichkolwiek danych aby oskarżony leczył się psychiatrycznie z powodu objawów sugerujących chorobę psychiczną. Rozpoznano u oskarżonego upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim. Ten stan psychiczny badanego w czasie czynów ograniczał w stopniu nieznacznym zdolność rozpoznania znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Poczytalność nie budzi jednak wątpliwości. Badany może uczestniczyć w postępowaniu procesowym, wymaga jedynie pomocy prawnej (k.1046).

Z uwagi na zgłoszenie przez obrońcę na piśmie pytań do biegłych psychiatrów z powodu rozbieżności w opiniach wydanych w różnych sprawach (k.1105), Sąd Rejonowy przesłał pytania do biegłych lekarzy psychiatrów aby udzielili pisemnej odpowiedzi na wątpliwości obrońcy.

Biegli lekarze psychiatrzy dr hab. n.med. B. P. i dr n. med. J. P. udzielili odpowiedzi na wszystkie pytania obrońcy wskazując że osoby z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim są w stanie świadomie ocenić swoje czyny i biegli nie

kwestionują poczytalności badanego. Nie stwierdzili u badanego zaburzeń świadomości, biegły psycholog również tego nie stwierdził. Opinia biegłych psychiatrów została sporządzona po zapoznaniu się dokładnym z opinią psychologa, a także z opinią z 13.12.2017r., która nie kwestionowała poczytalności oskarżonego. Nie stwierdzono u badanego istotnych zmian organicznego uszkodzenia (...). (k.1150).

Opinia biegłych psychiatrów jest pełna, gdyż udziela odpowiedzi na wszystkie postawione pytania, uwzględnia wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia badanej kwestii oraz zawiera uzasadnienie wyrażonych ocen oraz poglądów. Opinia biegłych jest jasna, gdyż jej sformułowanie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Opinia nie zawiera wewnętrznych sprzeczności oraz posługuje się logicznymi argumentami.

W ocenie Sądu Okręgowego opinia psychiatryczna na którą powołuje się obrońca, a która została wydana w sprawie VI Ka 159/18 jest niejasna,

gdyż nie zawiera żadnego uzasadnienia zawartych w niej ocen i poglądów. Stwierdzenie, że w inkryminowanym czasie A. C. miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 k.k., nie zostało w żaden sposób uzasadnione merytorycznie. Analiza treści tej opinii nie pozwala na ustalenie na jakiej podstawie biegli postawili taką diagnozę, gdyż przed tym rozpoznaniem opinia zawiera bardzo ogólne i teoretyczne stwierdzenia odnoszące się ogólnie do upośledzenia umysłowego, ale nie zawiera żadnego odniesienia do osoby badanego. Opinia psychiatryczna biegłych lek. med. P. N. i lek. med. M. B. jest lakoniczna i nie pozwala zrozumieć na jakiej podstawie biegli stwierdzili, że oskarżony A. C. miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Ponadto biegli nie dysponowali opinią psychologiczną jaka została wydana w tej sprawie przez psychologa klinicznego K. P.. Dodatkowo biegli psychiatrzy dr hab. n.med. B. P. i dr n. med. J. P. udzielili odpowiedzi na

wszystkie pytania obrońcy i wyjaśnili z jakiego powodu nie kwestionują poczytalności badanego.

W ocenie Sądu Okręgowego ostateczna opinia sądowo-psychiatryczna wydana w tej sprawie jest pełna, jasna, a jej sformułowania pozwalają na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich i nie zawierają wewnętrznych sprzeczności, posługują się logicznymi argumentami.

W ocenie Sądu Okręgowego opinia biegłych psychiatrów dr n.med. J. P. i dr hab. n.med. B. P. oraz psychologa klinicznego K. P. są pełne, jasne i zgodne ze sobą, dlatego powinny stanowić podstawę dokonanych w tej sprawie ustaleń faktycznych. Wbrew argumentom obrońcy Sąd Okręgowy nie dostrzega potrzeby dopuszczenia w tej sprawie kolejnej opinii sądowo-psychiatrycznej, gdyż nie zachodzą wątpliwości co do poczytalności oskarżonego.

Mając zatem na względzie opisane wyżej okoliczności, a także wskazane opinie biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii, Sąd Okręgowy podzielił ustalenia Sądu I instancji, iż A. C. dopuścił się popełnienia zarzucanych

mu czynów w warunkach zachowanej zdolności do rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem, a zatem poczytalność oskarżonego nie budzi wątpliwości, dlatego nie ma podstaw do uznania tak jak podnosi obrońca, że A. C. nie był zdolny do zrozumienia konsekwencji swoich działań i nie można mu przypisać winy.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia jest niezasadny. Sąd Odwoławczy podziela w pełni ustalenia faktyczne odnośnie poczytalności oskarżonego.

Rażącą niewspółmierność kary, a także obowiązku naprawienia szkody tj. art. 438 pkt 4 kpk w zw. z art. 60 § 2 kk w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 w zw. z art. 12 § 1 kk poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności oraz obowiązku naprawienia szkód poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. kwoty 5388,50 zł oraz E. A. kwoty 333 zł , podczas gdy oskarżony w niniejszej sprawie skazany został za czyn, który kwalifikować należy jako ciągły i wobec tego samego czynu oskarżonego zapadł prawomocny wyrok, wobec czego nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo jest wobec

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

oskarżonego niewspółmiernie surowa.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zdaniem sądu odwoławczego, w przedmiotowej sprawie, Sąd Rejonowy prawidłowo wyważył okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynów oskarżonego A. C. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości (wskazując, że jest on znaczny, albowiem oskarżony działał w sposób świadomy, przemyślany i zaplanowany). Działania podsądnego wynikały z niskich pobudek i były realizowane wspólnie i w porozumieniu z innymi sprawcami. Motywacją jego było zaś łatwe i szybkie zdobycie pieniędzy, a okolicznością obciążającą była wcześniejsza karalność oskarżonego. Sąd Rejonowy uwzględnił wprawdzie jako okoliczności łagodzące - przyznanie się do winy i młody wiek w dacie czynów (25 lat). Niemniej jednak Sąd Rejonowy pominął - jak wynika z analizy pisemnych motywów wyroku - okoliczność łagodzącą, a mianowicie upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim oraz ograniczenie		

w nieznacznym stopniu zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem, co wynika z opinii sądowo-psychiatrycznej. W świetle opinii psychologicznej oskarżony A. C. jest osobą podatną na wpływy i manipulacje innych osób, zależny, niekrytyczny i infantylny.

W aspekcie powyższego, Sąd pierwszej instancji niesłusznie uznał, że adekwatną reakcją karną będą jednostkowe kary pozbawienia wolności odpowiednio w rozmiarze 1 roku, a ostatecznie bezwzględna kara łączna w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności, która okazała się zbyt surowa.

W ocenie Sądu Okręgowego, dolegliwość wymierzonej oskarżonemu A. C. za przypisany mu ciąg trzech przestępstw kradzieży z włamaniem kary roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności- jest współmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, który uwzględniając ich następstwa, w szczególności rozmiar wyrządzonych szkód w mieniu pokrzywdzonych i spełnia zadania społecznego oddziaływania kary oraz cele szczególnie -

prewencyjne. Jest wynikiem trafnej oceny okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynu oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego i jako spełniająca wymogi określone dyrektywami przepisu art. 53 k.k., uznana być musi za karę prawidłowo wyważoną. Należy przy tym mieć nadzieję, że kara wymierzona oskarżonemu w niniejszym postępowaniu spełnią swoje cele nie tylko w indywidualnym zakresie, ale zwiększy także świadomość innych osób.

Przypisane oskarżonemu czyny miały charakter zawiniony. W ustalonym bowiem stanie faktycznym oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne okoliczności, które z uwagi na osobowość oskarżonego mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jego zachowania się w sposób zgodny z prawem, czy też okoliczności, które wyłączałyby jego winę. Trudno wobec tych okoliczności uznać, że możliwe jest - jak postulował obrońca - takie ukształtowanie kary wobec oskarżonego, aby zastosować wobec niego karę ograniczenia wolności. Wskazać należy, że oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną, a sposób życia po

popelnieniu przypisanych przestępstw pozwala uznać, że oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, naruszając notorycznie porządek prawny. W kontekście powyższych wniosków oraz mając na uwadze całokształt okoliczności związanych z naruszeniem przez oskarżonego porządku prawnego, w tym również okoliczność, że naruszenie porządku prawnego miało charakter umyślny, a także fakt, iż w istocie rzeczy wina i stopień społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynu, są znaczne - w ocenie sądu odwoławczego - karą adekwatną jest kara pozbawienia wolności o charakterze izolacyjnym.

W konsekwencji powyższego, Sąd Odwoławczy nie zgodził się z argumentami przytoczonymi przez obrońcę oskarżonego i w związku z tym, brak podstaw zarówno do jeszcze większego obniżenia orzeczonej wobec niego kary, jak i zastosowania wobec oskarżonego kary o charakterze wolnościowym.

Wbrew argumentom obrońcy brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami z pkt 2 i 3. Wobec złożenia przez (...) S.A. oraz

E. A. (pokrzywdzonych tymi czynami) wniosków o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody (k.395 i k. 1119), nałożenie obowiązku naprawienia w całości lub w części szkody było obligatoryjne- w świetle brzmienia art. 46 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w wysokości 1/3 kwot wskazanych w pkt 2 i 3. Tym niemniej Sąd Okręgowy dokonując kontroli instancyjnej zauważył, że Sąd I instancji zupełnie pominął uzyskanie przez pokrzywdzonego (...) S.A. odszkodowania od (...) W.. Z akt sprawy wynika, że obie szkody wynikające z włamań do kiosku mieszczącego się przy ul. (...) (czyny z pkt 2 i 3) zostały zgłoszone do ubezpieczyciela i zostały wykonane naprawy powłamaniowe kiosku (k.55-60,86-90). Skoro ubezpieczyciel pokrył częściowo szkody wynikające z naprawy kiosku, to w tym zakresie (czyn 2- kwota 902,21 zł, czyn 3- kwota 1335,78 zł) za pokrzywdzonego uważa się zakład ubezpieczeń. W związku z powyższym kwoty podlegające zwrotowi tytułem naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. powinny ulec zmniejszeniu. Łączna wartość szkody z obu

czynów poniesionej przez (...) S.A. wynosi zatem 14.739,51 zł, a 1/3 tej kwoty to 4 913,17 zł. Brak zatem podstaw do zobowiązania oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. przez zapłatę kwoty 5388,50 zł.

Ponadto Sąd Okręgowy uznał, że obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. powinien zostać obniżony do kwoty 1500 złotych, a to z uwagi na mniejszą rolę oskarżonego w tych włamaniach, niż pozostałych dwóch sprawców. Zebrane dowody wskazują, że oskarżony nie niszczył rolet, nie dokonał żadnych uszkodzeń kiosków, a jego rola polegała na staniu na czatach i kierowaniu pojazdem. W tych okolicznościach względy słuszności przemawiają za obciążeniem oskarżonego A. C. obowiązkiem naprawienia szkody w mniejszej części niż pozostałych dwóch sprawców, którzy dokonali uszkodzenia rolety, wybili okienko i wchodzili do środka kiosku podając pozostałym towar.

Powyższa argumentacja nie ma jednak zastosowania wobec drugiego pokrzywdzonego E. A., któremu został skradziony laptop o wartości 1000 zł. Ze względu na równy podział korzyści z włamania

<p>na wszystkich sprawców brak jest podstaw do takiego zróżnicowania kwoty odszkodowania na rzecz pokrzywdzonego E. A.. Oskarżony A. C. wyjaśnił przecież, że z każdego włamania otrzymywał taką samą kwotę jak pozostali sprawcy.</p> <p>Z powyższych względów zarzut jest tylko częściowo zasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk ;</p> <p>ewentualnie</p> <p>zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I , II oraz V i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez orzeczenie kary ograniczenia wolności i nieorzekanie o obowiązku naprawienia szkody,</p> <p>ewentualnie</p> <p>przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski o zmianę zaskarżonego wyroku w sposób postulowany przez</p>		

obrońcę jest niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.

Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania jest niezasadny wobec braku negatywnej przesłanki procesowej wskazanej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	W trakcie kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy dostrzegł, że Sąd Rejonowy przypisując oskarżonemu A. C. dokonanie trzech czynów opisanych w punktach od 1 do 3 (kradzieży z włamaniem) wyczerpujących dyspozycje art. 279 § 1 k.k. (popelnionych odpowiednio w nocy 19/20 sierpnia 2015 r., 24/25 lipca 2015 r., 25/26 sierpnia 2015 r.) - nie uwzględnił, że wszystkie przypisane czyny zostały popelnione w krótkim odstępie czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności - a zatem - zanim zapadł wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Przy czym, zważyć należy, że warunek tożsamości podstawy wymiaru kary za wszystkie czyny objęte ciągiem realizuje zbieg tych samych przestępstw popelnionych w formie dokonania.
	Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności.

	<p>Instytucja ciągu przestępstw jest instytucją prawa materialnego, której stosowanie przez sądy jest obligatoryjne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2021 r., II KK 343/19, L.). A zatem, regulację przewidzianą w art. 91 § 1 k.k., jako instytucję prawa karnego materialnego, przy spełnieniu określonych przesłanek, sąd nie może, lecz ma obowiązek zastosować. Zaniechanie realizacji tego wymogu, do respektowania którego sąd jest zobowiązany, stanowi więc obrazę, i to zazwyczaj rażącą, prawa materialnego, uzasadniającą ingerencję w zaskarżony wyrok nawet poza granicami wniesionego środka odwoławczego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2021 r., IV KK 264/20, L.).</p> <p>W aspekcie powyższego, zważywszy, na ustalenia faktyczne poczynione na kanwie przedmiotowej sprawy przez Sąd pierwszej instancji - determinujące spełnienie przesłanek instytucji z art. 91 § 1 k.k. - stwierdzić należy, że tenże Sąd dopuścił się rażącej obrazę prawa materialnego mającej oczywisty wpływ na treść skarżonego wyrok poprzez zaniechanie objęcia ciągiem przestępstw czynów opisanych w punktach 1, 2 i 3 oraz wymierzenie kary łącznej zamiast jednej kary za ciąg przestępstw obejmujący trzy kradzieże z włamaniem do kiosków popełnione w bliskim odstępie czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności.</p>
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:	

- uchyła rozstrzygnięcie o karze łącznej zawarte w pkt II i orzeczenie z pkt IV oparte o art. 63 § 1 i 5 k.k.;

- przyjmuje, że czyny zarzucone w pkt 1, 2 i 3, a przypisane oskarżonemu A. C. w pkt I stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 22.10.2015r. godz. 6:55 do 22.10.2015r. godz. 17:10 oraz od 25.05.2020r. godz. 9:05 do 25.05.2020r. godz. 9:35;

- w punkcie V zamiast kwoty 5388,50 zł zasądza od oskarżonego A. C. na rzecz (...) S.A. kwotę 1500 zł (tysiąc pięćset) tytułem częściowego naprawienia szkody;

Zwięźle o powodach zmiany.

Biorąc pod uwagę motywy wskazane powyżej w punktach niezbędna była modyfikacja rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego przez Sąd Okręgowy w tym zakresie.

Zważyć však należy, iż analiza sprzecznych z prawem zachowań oskarżonego A. C. zarzucanych w punktach 1, 2 i 3, będących przedmiotem osądu, wskazuje, że zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, co w pełni przemawia za przyjęciem, że działał on w warunkach ciągu przestępstw, o jakich traktuje treść art. 91 § 1 k.k. (powyższa modyfikacja jest zgodna z kierunkiem zaskarżenia, albowiem w ostatecznym rozrachunku jest na korzyść oskarżonego).

Powyższa okoliczność doprowadziła do tego, że należało ukształtować na nowo orzeczenie o karze łącznej. Stąd też Sąd Okręgowy uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie II wyroku i wymierzył oskarżonemu karę pozbawienia wolności za ciąg przestępstw opisanych w punktach 1-3 w rozmiarze roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymiar kary określony został bliżej dolnej granicy zagrożenia ustawowego, ze względu na istotne okoliczności łagodzące tj. młody wiek oskarżonego i lekkie upośledzenie umysłowe. Ten stan psychiczny ograniczał w czasie czynów w stopniu nieznacznym

zdolność rozpoznania znaczenia i pokierowanie swoim postępowaniem, chociaż poczytalność oskarżonego nie budzi wątpliwości. W tej sprawie występuje jednak okoliczność obostrzająca wymiar kary, gdyż w dacie popełnienia czynów oskarżony był już karany za przestępstwo usiłowania kradzieży z włamaniem, a po popełnieniu przypisanych mu czynów był jeszcze aż dziesięciokrotnie karany za przestępstwa różnego rodzaju, w tym także podobne występki przeciwko mieniu (k.1227).

Zważając na okoliczności przedmiotowej sprawy, orzeczenie kary w postaci określonej przez Sąd Okręgowy będzie stanowiło dla oskarżonego A. C. wymierną i odczuwalną dolegliwość wpływającą na zmianę jego postawy i skłaniającą go do przestrzegania w przyszłości społecznie akceptowanych norm zachowania, a jednocześnie zaspokoi społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości - w szczególności uwidoczni, iż lekceważenie norm prawnych zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną.

Suma zatem tych wszystkich okoliczności, a także bacząc na stopień demoralizacji oskarżonego oraz uprzednią jego karalność doprowadziła do uznania, iż kara wymierzona przez Sąd Okręgowy jest karą zasłużoną.

Ponieważ wymierzona została oskarżonemu A. C. nowa kara jednostkowa pozbawienia wolności, a do tego rodzaju kary, ale kary łącznej, odnosiło się rozstrzygnięcie o zaliczeniu temu oskarżonemu okresu jego rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania w sprawie, należało na nowo orzec o owym zaliczeniu w oparciu o art. 63 § 1 k.k.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylecia.	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia.	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.	
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwięźle o powodach uchylenia.	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności.
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku		Przytoczyć okoliczności.
--------------------------------	--	--------------------------

III.		Biorąc pod uwagę odbywanie przez oskarżonego A. C. kary pozbawienia wolności w innej sprawie i braku dochodów na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. należy zwolnić oskarżonego od kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym uznając, że nie jest w stanie ich uiścić nawet w części.
------	--	---

PODPIS

sędzia Anna Zawadka